

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-10 У. 11115/20
Дана 15.03.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Јелене Јордовић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Мирко Керац, адвокат из Новог Сада, Грчкошколска 6, ради поништаја решења туженог министарства финансија РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Београд, број: 465-01-00411/2020-07 од 08.06.2020. године, уз учешће заинтересованог лица ЈП "Србијагас" Нови Сад, у предмету предаје непотпуно експроприсане непокретности, након одржане усмене, јавне расправе дана 14.03.2023. године у нејавној седници већа одржаној 15.03.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем дозвољава се предаја непокретности непотпуно експроприсане установљавањем права службености пролаза коначним решењем Градске управе за имовину и имовинско-правне послове града Новог Сада број: XXV-463-278/19 од 05.11.2019. године, и катастарске парцеле број ..., њива 2. класе, у површини 01 ha 20 a 87 m², у делу од 1268/12087 дела (12 a и 68 m²) парцеле, као послужног добра, уписаној у лист непокретности број 8329 к. о. ..., власништво АА из ..., ..., у целости, у циљу изградње транспортног гасовода ГРЧ Футог до ГМРС Беочин, кориснику непотпуне експропријације Јавном предузећу "СРБИЈАГАС" из Новог Сада, ул. Народног фронта бр. 12.

У тужби, поднетој Управном суду дана 06.07.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Истиче да је изрека решења супротна образложењу и утврђеним чињеницама које су погрешно и непотпуно утврђене, због чега се оспорено решење не може испитати. Наводи да је решење неизвршиво, јер је корисник експропријације ступио у посед предметне непокретности и већ изградио гасовод. Указује да је подносилац захтева за експропријацију незаконито и без икаквог правног основа ступио у посед предметне непокретности, због чега је тужилац поднео тужбу због сметања

поседа пред Основним судом у Новом Саду. Сматра да је нејасно како је тужени донео решење којим се дозвољава предаја непокретности у случају непотпуне експропријације, односно установљавања права трајне службености пролаза, у поступку непотпуне експропријације, регулисаном одредбом члана 5. Закона о експропријацији. Даље наводи да је нетачно да је корисник експропријације доставио понуду за споразумно одређивање накнаде корисника експропријације, те да власнику предметне непокретности понуда никада није достављена ни лично нити путем пуномоћника. Истиче да му није омогућено учешће у поступку утврђивања релевантних чињеница, те да је оспорено решење донето без икаквог спроведеног поступка, на који начин је грубо нарушено начело саслушања странке из члана 11. Закона о општем управном поступку. Указује да је побијаним решењем повређен и низ Уставом зајемчених права и то право на правну сигурност, засновано на начелу владавине права, право на једнаку заштиту права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе и право на имовину. Сматра да је тужени погрешно применио материјално право. Предлаже да суд оспорено решење поништи и утврди да не постоји правни, ни чињенични основ за дозвољавање предаје предметне непокретности кориснику експропријације или оспорено решење укине и предмет врати туженом на поновно одлучивање, а туженог обавезе да му надокнади трошкове управног поступка и управног спора на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара и таксе по одлуци суда, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Тужени орган у одговору на тужбу истиче да тужилац није навео нове чињенице нити је предложио нове доказе, те да стога остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу наводи да је тужба неоснована. Указује да је решењем Градске управе за имовину и имовинско-правне послове Града Новог Сада, бр. XXV-463-278/19 од 05.11.2019. године, усвојен предлог ЈП „Србијасас“ Нови Сад за непотпуну експропријацију непокретности - земљишта, у циљу изградње транспортног гасовода ГРЧ Футог до ГМРС Беочин и то за кат. парц. бр. ..., у површини од 1 ха 20 а 87 м², у делу од 12 а 68 м², м², уписана у л. н. бр. 8329, к.о. ..., као приватна својина АА из ..., ..., на које је противник предлагача, путем пуномоћника адвоката Мирка Керца из Новог Сада поднео жалбу 03.12.2019. године, а поводом које је АПВ, Покрајински секретаријат за образовање, прописе, управу и националне мањине донео решење бр. 128-465-37/2019-02 дана 27.12.2019. године којим је жалбу одбио. Против другостепеног решења противник предлагача је покренуо управни спор. Даље указује да је другостепеним решењем Покрајинског секретаријата за образовање, прописе, управу и националне мањине бр. 128-465-37/2019-02 дана 27.12.2019. године жалба одбијена, а решење Градске управе за имовину и имовинско-правне послове Града Новог Сада, бр. XXV-463-278/19 од дана 05.11.2019. године је коначно. Сматра да су се стекли услови из члана 35. став 1 -3. Закона о експропријацији, те указује да је извршио предметно вештачење, односно утврдио потребне елементе за одређивање висине накнаде за непотпуно експроприсану непокретност, због чега предлаже да му се непокретност преда пре правноснажности одлуке о накнади, односно пре закључења споразума о накнади, ради окончања радова на њој. Наводи да се поступак непотпуне експропријације води у јавном интересу, а то подразумева да исход поступка не зависи од воље сопственика, квалитета земљишта и слично, као и да се не тражи сагласност сопственика непокретности, те да решење о предлогу за експропријацију не представља акт слободне оцене надлежног органа, већ везани управни акт. Указује да је целокупан поступак експропријације земљишта урађен у складу са законом, због чега предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и да одбије захтев за накнаду трошкова овог поступка.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 14.03.2023. године, одржао усмену јавну расправу на коју су приступили пуномоћник тужиоца и пуномоћник заинтересованог лица, а на коју није приступио уредно позвани тужени орган, који свој изостанак није оправдао, нити је тражио одлагање расправе, применом члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужиоца је на усменој јавној расправи изјавио да остаје у свему код тужбе и тужбеног захтева да суд његову тужбу уважи, решење туженог органа од 08.06.2020. године поништи и предмет врати на поновно одлучивање. Предаје суду решење о грађевинској дозволи које је издао Покрајински секретаријат за енергетику, грађевинарство и саобраћај од 24.03.2020. године, наводећи да оно није од неког посебног значаја за овај поступак али да није ни ирелевантно, односно да показује да поред тога што се тужени приликом доношења оспореног решења није придржавао одредби Закона о експропријацији нити Закона о општем управном поступку, ни овде заинтересовано лице "Србијагас" се није придржавало Закона о планирању и изградњи, те да су сви радови на предметној парцели извршени пре него што је исходована потребна документација. На име трошкова за заступање тужиоца у овом управном спору потражује трошкове према трошковнику који предаје у списе суда, и то на име састава тужбе износ од 36.000,00 динара, на име прегледа и разматрања списа износ од 18.000,00 динара, на име приступа на рочиште јавне расправе износ од 37.500,00 динара и таксе на тужбу и одлуку.

Пуномоћник заинтересованог лица је на усменој јавној расправи изјавио да остаје у свему код навода из одговора на тужбу. Сматра да је тужба неоснована и предлаже да је суд одбије. Истиче да се у конкретном случају ради о решењу које је донело Министарство финансија и да је оспорено решење донето у свему у складу са одредбом члана 35. Закона о експропријацији, након што су утврђени сви потребни елементи и на основу коначног решења од 05.11.2019. године. Такође предлаже да се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора одбије и одлучи да свака странка сноси своје трошкове. Не потражује трошкове за заступање заинтересованог лица у овом управном спору.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица, речи пуномоћника тужиоца и заступника заинтересованог лица на одржаној усменој јавној расправи и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произилази да је решењем Градске управе за имовину и имовинско правне послове Града Новог Сада од 05.11.2019. године, ставом 1. диспозитива усвајен предлог ЈП "Србијагас" Нови Сад, овде заинтересованог лица, за непотпуну експропријацију непокретности установљавањем права службености пролаза у циљу изградње транспортног гасовода ГРЧ Футог до ГМРС Беочин на парцели број ..., њива 2. класе површине 01 ha 20 a 87 m², у делу од 1268/12087 дела (12 a и 68 m²) парцеле, као послужног добра, уписаној у лист непокретности број 8329 к. о. ..., у својини тужиоца у целисти; ставом 2. диспозитива за корисника непотпуне експропријације непокретности установљавањем права службености пролаза одређена Република Србија, а за потребе ЈП "Србијагас" Нови Сад; ставом 3. диспозитива да је јавни интерес за непотпуну експропријацију непокретности установљавањем права службености пролаза из става 1. диспозитива утврђен решењем Владе Републике Србије 05 бр. 465-7248/2019 од 18.07.2019. године; ставом 4. диспозитива да се право службености установљава као трајно право, на делу предметне парцеле као послужног добра и као такво се по захтеву ЈП "Србијагас" уписује у теретни лист листа непокретности за предметно земљиште на основу правноснажног решења о непотпуној експропријацији непокретности установљавањем права службености пролаза; ставом 5. диспозитива забрањује се коришћење земљишта на коме је установљено право трајне службености за засаде и биљне културе са дубоким кореном и изградњу објеката осим на прописаној удаљености у складу са

чланом 14. Правилника о условима за несметан и безбедан транспорт природног гаса гасоводима притиска већег од 16 бара и ставом 6. диспозитива обавезује се корисник непотпуне експропријације да у року од 15 дана од дана правноснажности решења о установљававању права службености пролаза, поднесе писмену понуду о облику и висини накнаде за установљено право службености пролаза. Градска управа за имовину и имовинско правне послове Града Новог Сада донела је решење позивајући се на одредбе члана 5, 65. став 1. и 67. Закона о експропријацији и навела да ће се по правноснажности решења регулисати питање накнаде за установљавање службености пролаза, те да ће о поднетом захтеву за накнаду трошкова поступка, одлучити посебним решењем. Решавајући о жалби тужиоца на наведено решење, АПВ, Покрајински секретаријат за образовање, прописе, управу и националне мањине – националне заједнице, решењем бр. 128-465-37/2019-02 од 27.12.2019. године, ставом 1. диспозитива одбио је жалбу тужиоца; ставом 2. диспозитива усвојио је захтев тужиоца за накнаду трошкова састављања жалбе у износу од 33.000,00 динара и ставом 3. диспозитива обавезао ЈП „Србијагас“ Нови Сад да тужиоцу исплати износ од 33.000,00 динара на име трошкова поступка, у року од 15 дана. Заинтересовано лице је, као корисник непотпуне експропријације, на основу члана 35. Закона о експропријацији, туженом поднело захтев за доношење решења о предаји предметне непокретности кориснику непотпуне експропријације, у ком је навело да је из разлога хитности, с обзиром да је противник предлагача покренуо управни спор 29.01.2020. године, неопходно дозволити кориснику непотпуне експропријације да пре правноснажности одлуке о накнади за експроприсану непокретност, ступи у посед наведене непокретности и уз захтев је приложило понуду корисника непотпуне експропријације од 22.05.2019. године, о облику и висини накнаде за непотпуно експроприсану непокретност у овом поступку, чији је прилог процена накнаде за непотпуно експроприсану непокретност на делу катастарске парцеле број ... к. о. .... Тужени је након разматрања захтева и приложене документације, а посебно имајући у виду чињеницу хитности несметаног извођења предвиђених радова, оценио да су испуњени услови из члана 35. Закона о експропријацији и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 35. став 1. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, бр.53/95, 23/01, 20/09 и 53/13-УС) прописано је да, на захтев корисника експропријације, министарство надлежно за послове финансија може одлучити да се кориснику експропријације непокретност преда пре правноснажности одлуке о накнади за експроприсану непокретност, односно пре дана закључења споразума о накнади за експроприсану непокретност, али не пре доношења другостепеног решења поводом жалбе против решења о експропријацији, ако оцени да је то неопходно због хитности изградње одређеног објекта или извођења радова. Ставом 2. истог члана прописано је да се неће дозволити предаја у посед кориснику експропријације пре правноснажности одлуке о накнади, односно пре закључења споразума о накнади, уколико корисник експропријације није претходно утврдио потребне елементе за одређивање висине накнаде за експроприсани објекат у смислу члана 31. тачка 7) тог закона. Ставом 4. истог члана закона прописано је да ако се непокретност експроприше ради изградње објекта за производњу, пренос или дистрибуцију електричне енергије или за изградњу линијских инфраструктурних објеката, на захтев корисника експропријације извршиће се предаја те непокретности а ради привођења намени на основу коначног решења о експропријацији, под условом да корисник експропријације докаже да је извршио обавезу из става 2. овог члана.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о експропријацији, суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету

тужиоца. Ово због тога што је, према оцени суда, тужени орган правилно оспореним решењем одлучио да се кориснику експропријације дозвољава предаја предметне непокретности, у власништву тужиоца, непотпуно експроприсане установљавањем права службености пролаза коначним решењем Градске управе за имовину и имовинско правне послове Града Новог Сада од 05.11.2019. године, у циљу изградње транспортног гасовода ГРЧ Футог до ГМРС Беоцин, кориснику непотпуне експропријације, овде заинтересованом лицу, пре правноснажности одлуке о накнади за експроприсану непокретност, с обзиром да је у спроведеном поступку утврђено да је наведено решење Градске управе за имовину и имовинско правне послове Града Новог Сада од 05.11.2019. године коначно и да је корисник експропријације претходно поднео процену накнаде за непотпуно експроприсану непокретност, у смислу одредбе члана 35. став 2. Закона о експропријацији. По оцени суда, у конкретној ситуацији, ради се о изградњи посебне врсте објекта, који има изузетно велики друштвени значај, у којој ситуацији надлежни орган, како због ширег друштвеног значаја, тако и због хитности извођења радова, на основу цитиране одредбе наведеног закона, мора дозволити предају непокретности кориснику експропријације раније, тј. пре правноснажности одлуке о накнади за експроприсане непокретности на основу коначног решења о експропријацији, што је због напред наведених општедруштвених разлога и разумљиво, уз испуњење само једног услова, а то је да корисник експропријације докаже да је извршио обавезу из става 2. члана 35. Закона о експропријацији, тј. да је претходно утврдио потребне елементе за одређивање висине накнаде за експроприсане објекте у смислу члана 31. тачка 7) Закона о експропријацији, што је корисник експропријације у предметном случају и учинио. Због наведених разлога, према оцени суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Приликом одлучивања, суд је имао у виду и остале наводе тужбе, али налази да нису могли довести до доношења другачије одлуке у овој управној ствари.

Из изнетих разлога, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

С обзиром да је тужба одбијена као неоснована, нису испуњени услови из одредбе члана 43. Закона о управним споровима за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције.

Ценећи успех у управном спору, суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима у вези са чланом 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, те је одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.03.2023. године, III-10 У. 11115/20

Записничар
Јелена Јордовић, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК